

Venezuela: Låt oss gå till pudelns kärna

Kalla kriget 2.0 har träffat Sydamerika med en smäll - och spelar ut USA och dess hantlangare mot de fyra nyckelpelarna i Eurasiens integration: Ryssland, Kina, Iran och Turkiet.

Det handlar naturligtvis om olja. Men mycket mer pågår än vad som kan ses med blotta ögat.

Caracas har begått den ultimata dödssynden enligt *Exceptionalistan**: oljehandel som kringgår US-dollar eller USA-kontroll.

Kom ihåg Irak. Kom ihåg Libyen. Ändå gör Iran detsamma. Turkiet gör det. Ryssland är - delvis - på väg. Och Kina kommer vad det lider att betala för all sin energi i petroyuan.

Med Venezuelas användning av kryptovalutan petro och den inhemska valutan bolivar, införde Trumps regering redan förra året sanktioner mot Caracas från det internationella finansiella systemet.

Inte undra på att Caracas stöds av Kina, Ryssland och Iran. De är den riktigt tuffa trojkan - inte psyko-mördaren John Boltons "tyranniets trojka" - som kämpar mot Trump-administrationens strategi för energidominans, vilken huvudsakligen går ut på att tvinga all oljehandeln att ske i dollar, för alltid.

Venezuela är en viktig kugge i detta maskineri. Psyko-mördaren Bolton medgav det öppet: "Det kommer att göra en stor skillnad ekonomiskt för USA om vi skulle kunna få amerikanska oljebolag att investera i och producera Venezuelas oljepotential." Det handlar inte bara om att låta ExxonMobil ta över Venezuelas massiva oljereserver. Nyckeln är att monopolisera exploateringen i USA-dollar, till förmån för några få stora oljebiljonärer.

Återigen handlar det om förbannelsen att ha stora naturtillgångar. Venezuela får inte tillåtas tjäna på sin egen rikedom på sina egna villkor. Därför har *Exceptionalistan* bestämt att den venezolanska staten måste krossas.

I slutändan handlar det om ett finansiellt krig. Här kommer USAs finansdepartement in i bilden, som införde nya sanktioner mot Venezuelas statliga oljebolag PDVSA - vilket i själva verket innebär ett oljeembargo mot Venezuela.

Ett nytt ekonomiskt krig

Det står vid det här laget helt klart att det som hände i Caracas inte var en färgrevolution, utan den gamla goda sorten för regimskifte genom att använda lokala compradorer, installera som "övergångspresident" en okänd person, Juan Guaidó, med sitt oskyldiga Obama-liknande korgosse-utseende som maskerar ett partnerskap med yttersta högern.

Alla kommer ihåg "Assad måste gå". Det första steget i den syriska färgrevolutionen var att skapa ett inbördeskrig, följt av krig med

proxystyrkor med hjälp av multinationella jihadistiska legosoldater. Som Thierry Meyssan har noterat spelas Arabförbundets roll här av Organisationen för amerikanska stater, OAS. Och rollen som "Syriens vänner" - nu i historiens papperskorg - spelas nu av Lima-gruppen, en klubb av Washington-vassaler. Istället för Al-Nusras "moderata rebeller" kan vi kanske få se Colombianska legosoldater - eller en blandning av legosoldater utbildade av Förenade Arabemiraten - som "moderata rebeller".

Till skillnad från de stora västerländska medieföretagens falska nyheter var det senaste valet i Venezuela helt legitimt. Det fanns inga möjligheter att manipulera med de taiwanesiska elektroniska röstningsmaskinerna. Det styrande Socialistiska partiet fick 70 procent av rösterna. Oppositionen, där många partier bojkottade valet, fick 30 procent. En seriös delegation från det Latinamerikanska rådet för vaxperter (CEELA) hävdar bestämt att valet "fredligt och utan problem" återspeglade "de venezolanska medborgarnas vilja".

Det amerikanska embargoet kan vara brutalt. Samtidigt kan Maduros regering ha varit väldigt inkompetent som inte har diversifierat ekonomin och investerat i självförsörjning av livsmedel. Stora matimportörer spekulerar vilt och gör enorma profiter. Ändå säger tillförlitliga källor i Caracas att de fattiga bostadsområdena är i stort sett lugna.

I ett land där en fylld bensintank fortfarande kostar mindre än en burk Coca Cola är det ingen tvekan om att den kroniska bristen på mat och läkemedel på lokala kliniker har tvingat minst två miljoner människor att lämna Venezuela. Men den huvudsakliga faktorn är USAs embargo.

FNs rapportör för Venezuela, expert på internationell rätt och tidigare sekreterare för FN:s råd för mänskliga rättigheter, Alfred de Zayas, pekar direkt på problemet. Mycket värre än den berömda demoniseringen av Maduro så för Washington ett "ekonomiskt krig" mot en hel nation.

Det är uppmuntrande att se hur det "venezolanska folket" uppfattar detta spel. I en opinionsundersökning utförd av ett Hinterlaces innan Trump-regeringens våta dröm om kupp/regimförändring, sade 86 procent av venezolanerna att de var emot all form av amerikansk intervention - militär eller ej. Och 81 procent av venezolanerna sa att de var emot USAs sanktioner. Så mycket för "god" utländsk inblandning för "demokrati" och "mänskliga rättigheter".

Ryssland-Kina faktorn

Analyser gjorda av välinformerade observatörer som Eva Golinger, och framför allt Misión Verdad, är oerhört hjälpsamma. Det som är säkert är att, långt mer än embargo och sabotage - som är typiska för "Kaosimperiet" - syftet är att framkalla ett inbördeskrig.

Tvivelaktiga "beväpnade grupper" har varit aktiva i Caracas, där de agerat natttid och sedan uppförstorat den "sociala oron" i sociala medier. Men Guaidó har absolut ingen makt i landet. Hans enda chans att lyckas är om han kan installera en parallell regering och inkassera oljeintäkterna och få Washington att gripa regeringsmedlemmar på fiktiva grunder.

Bortsett från de neokonservativas våta drömmar, borde vuxna i Pentagon veta att en invasion av Venezuela mycket väl kan utvecklas till ett tropiskt Vietnam. Brasiliens eventuella framtida starke man, vicepresidenten och f.d. generalen Hamilton Mourao, har redan sagt att det inte kommer att bli någon militär intervention.

Psyko-mördaren Boltons nu ökända anteckningsblock med "5 000 trupper till Colombia" är ett skämt. Dessa skulle inte ha en chans mot de förmodligen 15 000 kubaner som ansvarar för Maduro-regeringens säkerhet. Kubanerna har genom historien visat att de inte har för vana att ge upp.

Allt kommer tillbaka till vad Kina och Ryssland kan komma att göra. Kina är Venezuelas största långgivare. Maduro mottogs av Xi Jinping i Peking förra året, där han fick ytterligare 5 miljarder dollar i lån och tecknade minst 20 bilaterala avtal.

President Putin uttryckte sitt fulla stöd till Maduro per telefon, där han diplomatiskt betonade att "destruktiv inblandning från utlandet uppenbart strider mot grundläggande regler i internationell rätt."

I början av januari 2016 var oljepriset så lågt som 35 US-dollar per fat - en katastrof för det venezolanska finansministeriet. Maduro beslutade därför att överföra 49,9 procent av det statliga ägandet i PDSVAs amerikanska dotterbolag Citgo till det ryska Rosneft, för ett lån på bara 1,5 miljarder dollar. Detta måste ha skickat en våg av rött ljus över de politiska eliterna i Washington; dessa "onda" ryssar var nu delägare i Venezuelas viktigaste tillgång.

I slutet av förra året, fortfarande i behov av mer pengar, släppte Maduro in ryska gruvföretag för guldutvinning. Och det finns mer: nickel, diamanter, järnmalm, aluminium, bauxit, allt eftertraktat av Ryssland, Kina - och USA. Vad gäller Venezuelas eget guld värt 1,3 miljarder dollar, glöm bara om att få tillbaka det från Bank of England.

Och sedan, i december förra året, kom droppen som fick bägaren att rinna över för den Djupa staten. De vänskapliga flygningarna med två ryska kärnvapenförberedda Tu-160-bombplan. Hur vågar de? På vår egen bakgård?

Trumpregeringens övergripande energiplan kan mycket väl vara att Venezuela integreras i en parallell kartell av "Nord- & Sydamerikas Oljeexporterande Länder" (NASAPEC), som skulle kunna bli en rival till OPEC och kärlekshistorien mellan Ryssland och Saudiarabiens kungahus.

Men även om detta skulle kunna bära frukt av något slag, och med tillägget av en eventuell allians mellan USA och Qatar om flytande naturgas, är det inte säkert att detta skulle vara tillräckligt för att säkra petro-dollar - och petrogas - på lång sikt.

Den Eurasiatiska energiintegrationen kommer i huvudsak att kringgå petrodollarn, det här är själva kärnan i såväl BRICS som Shanghai-gruppens strategier. Från gasströmmarna Nord Stream 2 till Turk Stream låser Ryssland ett långsiktigt energisamarbete med Europa. Och petroyuanens dominans handlar bara om tid. Moskva vet det. Teheran vet det. Ankara vet det. Riyadh vet det.

Så hur är det med plan B, neokonservativa? Är ni redo för ert tropiska Vietnam? . . .

Pepe Escobar 190201

Övers: CV

Venezuela: Let's Cut to the Chase

* Exceptionalistan- *en term uppfunnen av artikelförfattaren: <http://www.doomsteaddiner.net/blog/tag/exceptionalistan/>*